

[Aksel Larsen.]

nytte sagen i partipolitisk øjemed, idet han troede, han kunne forsvare sig selv ved med sprogets værste gloser at kaste sig over kommunisterne.

Det er mig ikke bekendt, at vi har udnyttet denne sag i partipolitisk øjemed, vi udnytter ingen sag i partipolitisk øjemed, men vi tillader os at have en mening om denne som om alle andre sager, og det viser sig jo, at vor mening falder sammen med det aldeles overvældende befolkningsflertals. Hvis det ærede medlem hr. Poul Hansen (Karlundborg) kun læser „Social-Demokraten“, har han jo ikke indtrykket af, at der er nogen som helst, der protesterer i dette land, men hvis han taler med justitsministeren om de henvendelser, han har fået, hvis han vil følge lidt med i aviser og se, hvordan arbejdspladser, organisationer o. s. v., ja, hele byer reagerer, ved det ærede medlem jo, at her er der tale om, at det danske folk som sådant reagerer mod en praksis, som man ganske vist havde følelsen af blev fulgt, men som man først er blevet helt klar over nu ved løsladelserne den 23. december, lillejuleaften.

Man kunne sige, at befolkningen kunne have reageret noget før. Store dele af befolkningen har imidlertid reageret tidligere, men har efterhånden erfaret, at det var nytteløst, for de folk, man protesterede imod, var så hårdhodede, at det var lige gyldigt, hvor urimelige og uretfærdige deres handlinger var, ligegyldigt, hvor harmdirrende berettiget man protesterede, de tog ikke hensyn, og derfor er det vel sådan, at i første omgang, da man havde sundet sig ovenpå choket lillejuleaften, var det ikke i første række modstandsbevægelsens folk, der rykkede frem, men det var andre kredse. Som det ligger nu, må man imidlertid erkende, at her er der tale om en folkebevægelse i dette ords egentligste og ædlest betydning, her drejer det sig om, at folkets retsbevidsthed er blevet krænket på det groveste, og her drejer det sig om, at befolkningen finder en mængde bange anelser vedrørende Danmarks politik bekræftet gennem den politik, man så konsekvent og omhyggeligt har gennemført i forhold til krigsforbrydere, landsforrædere og den slags.

Der er talt om de motiver, man tillægger de for benådningerne og løsladelserne an-

svarlige. Ja, herom kan man jo danne sig sin mening; man kan naturligvis ikke føre konkrete beviser for, at dette eller hint motiv ligger bag. Jeg tror imidlertid, at det, der blev sagt juleaften i mindeparken af en tidligere modstandsmand, en, der har mistet sin søn som følge af de folks handlinger, man nu er så flink til at benåde og løslade, en erklæret tilhænger af Atlantpagt, oprustning og Europahær, dr. med. Jørgen Røjel, rører ved det rigtige, og at det er en stærkt medvirkende årsag til, at protestbølgen er blevet så voldsom. Dr. med. Jørgen Røjel sagde i mindeparken — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„Alt, hvad der truer menneskers frihed, må vi være modstandere af på liv og død. De mænd i Tyskland, der otte år efter krigens afslutning har glemt, hvilke grusomheder die Wehrmacht begik under tilbagetoget fra Rusland, eller hvilke rædsler der udspillede i koncentrationslejrenes gaskamre i Tyskland og Polen, hvor millioner af mennesker blev myrdet — disse mænd er fjender af friheden og af os. Hvis prisen for Tysklands deltagelse i Europahæren er, at henrettede krigsforbrydere betragtes ikke som de kryb, de var, men som faldne soldater, og fangne krigsforbrydere og deres håndlangere i de tidligere besatte lande løslades for at få nye muligheder for at mishandle mennesker — ja, så er den pris for høj.“

Denne sag har to sider, hvoraf den ene er den, at man i tydelig sammenhæng med den udenrigspolitik, Danmark fører, udviser en sådan mildhed ikke alene mod tyske krigsforbrydere, der er dømt i Danmark, men også mod den tyske besættelsesmagts danske håndlangere, hvoraf de værste virkelig i sandhed må betegnes som afskyvækkende. Statsministeren har sagt, at man skal ikke tilegne sig Hitlers herremoral og sige: øje for øje og tand for tand, og at det drejer sig ikke om at tage hævn. (Afbrudelse: Vrøvl!). Nej, det er ikke vrøvl, det er uanstændigt af statsministeren at sige noget sådant. Der har aldrig fra modstandsbevægelsens side — og jeg håber heller aldrig fra det danske folks side — været tale om et hævnmotiv i forhold til krigsforbrydere og landsforrædere. Men der er tale om, at man ønskede gjort op med dem; og hvad de